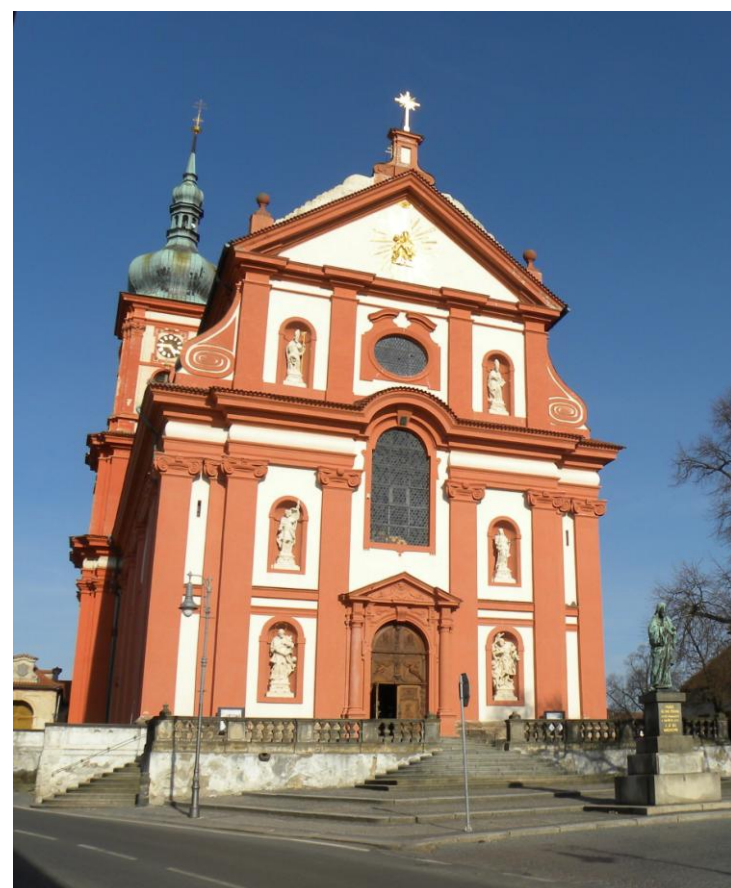

INFORMAČNÍ LIST PRO FARNÍKY A POUTNÍKY STAROBOLESLAVSKÉ

Translatio – přenesení ostatků a Stará Boleslav

Rok co rok si připomínáme v pražské svatovítské katedrále i ve Staré Boleslavi přenesení ostatků svatého Václava, staroboleslavského mučedníka, do Prahy. A je dobré si připomenout, že tento den se také relikviář s ostatky svatého Václava vrátil do Staré Boleslavi. Tak byl vlastně po staletích obnoven staroboleslavský hrob svatého Václava. Svatováclavský memoriál vybudovaný v minulých stoletích v kryptě svatých Kosmy a Damiána a ve Vrábské kapli – obojí je součástí baziliky svatého Václava – se tak stal opět svatováclavským hrobem. I když hlavním místem uložení svatého českého knížete je samozřejmě Svatováclavská kaple v pražské svatovítské katedrále, věřím, že

ono malé translatio zpět z Prahy do Staré Boleslavi přinese tomuto nejstaršímu českému poutnímu místu svatováclavské požehnání a záštitu. Obé je při obnově Staré Boleslavi tak potřebné.

Ale požehnání Boží se na přímlyvu svatého Václava šíří z Prahy i Staré Boleslavi stále dál. Letos v den translatia navštívili Starou Boleslav i Prahu věřící ze Sazovic na Zlínsku. Ve Staré Boleslavi se zbožně modlili v obou našich bazilikách a večer se účastnili bohoslužby ve Svatováclavské kapli svatovítské katedrály a tam také z rukou pražského arcibiskupa Dominika kardinála Duky v přítomnosti staroboleslavské kapituly poutníci ze Sazovic obdrželi ostatky svatého Václava, které budou uloženy v oltární menze tamního nově vybudovaného chrámu svatého Václava. Pro nás staroboleslavské je velmi zajímavé, že farníci ze Sazovic trasu translace ostatků svatého Václava vnímají historicky správně: po trase Stará Boleslav – Praha – Sazovice. Bůh jim v jejich zbožném počínání žehnej!

staroboleslavského chrámu se nastěhují restaurátoři, aby celou stavbu připravili na následnou generální opravu. Během týdne budou bohoslužby s největší pravděpodobností přeneseny do kaple blahoslaveného Podivena, kde se již několik let, ne-li desetiletí, žádná bohoslužba nekonala. Interiér této kaple není úplně dokončen, ale to nebrání tomu, aby se tam bohoslužby nemohly konat. Jistě naše modlitby přispějí k tomu, aby i tato zdánlivě nepotřebná staroboleslavská kaple byla bohoslužebně využívána a posléze doopravena.

Děkuji všem, kdo se již zúčastnili úklidu baziliky Nanebevzetí Panny Marie a její přípravy na generální opravu. V tomto úsilí budeme každou sobotu po mši svaté pokračovat a prosím, aby především staroboleslavští vzali tuto výzvu za svou věc a přiložili ruku k dílu. Hodně se již udělalo, ale nějaká námaha na nás ještě čeká. Věnujme své svatopostní snažení i naší mariánské staroboleslavské bazilice! Dejte a dostanete...

Libor Bulín, probošt

S naší Starou Boleslaví je jaksí spojeno ještě jedno translatio – přenesení ostatků, a to svatého Vojtěcha, druhého pražského biskupa a mučedníka, z polského Hnězdna do Prahy. Může se zdát, že se tato událost Staré Boleslavi nijak nedotkla. Ale to by byl veliký omyl. Tato translace jakkoli měla podobu odvetné loupežné výpravy, dala podnět ke vzniku staroboleslavské svatováclavské baziliky a zdejší staroboleslavské kolegiální kapličky. V kapli postranní lodi byly uloženy po nějakou dobu ostatky světců přenesených společně s ostatky svatého Vojtěcha z Polska.

Věřím, že po generální opravě svatováclavské staroboleslavské baziliky budou snad ostatky svatých pěti bratří ve Staré Boleslavi opět uloženy, stejně jako se k nám po staletích vrátily ostatky svatého Václava.

A ještě jedno translatio – přenesení jistě stojí za zmínku. Na druhou velikonoční neděli – neděli Božího milosrdenství – bude před generální opravou slavnostně uzavřena bazilika Nanebevzetí Panny Marie. Do tohoto

OČEKÁVANÉ UDÁLOSTI MĚSÍCE DUBNA

Z liturgického kalendáře /s upřesněním pro vybrané dny/

2. 4...../neděle/.....5. neděle postní

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
17:30	modlitba křížové cesty v bazilice svatého Václava
18:00	mše sv. v bazilice svatého Václava

7. 4...../pátek/pátek po 5. neděli postní; PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI

17:30	modlitba křížové cesty v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
18:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ...s pobožností k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a svátostné požehnání

9. 4...../neděle/..... Květná neděle

9:00	průvod vyjde od baziliky svatého Václava do baziliky Nanebevzetí Panny Marie, kde naváže slavení mše svaté
17:30	modlitba křížové cesty v bazilice svatého Václava
18:00	mše sv. v bazilice svatého Václava

10. 4...../pondělí/ pondělí Svatého týdne

11. 4...../úterý/ úterý Svatého týdne

12. 4...../středa/ středa Svatého týdne

13. 4...../čtvrtek/ **Zelený čtvrtek**; POČÁTEK VELIKONOČNÍHO TRIDUA

18:00	mše sv. na památku Večeře Páně v bazilice sv. Václava
do 21:00	adorace v Getsemanské zahradě v bazilice sv. Václava

14. 4...../pátek/ **Velký pátek** / DEN PŘÍSNÉHO POSTU /

15:00	modlitba křížové cesty v bazilice svatého Václava
18:00	velkopáteční obřady v bazilice svatého Václava
do 21:00	adorace u Božího hrobu v bazilice sv. Václava

15. 4...../sobota/ **Bílá sobota**

9:00 – 17:00	možnost adorace u Božího hrobu v bazilice svatého Václava
21:00	Vigilie slavnosti Zmrtvýchvstání Páně v bazilice svatého Václava ...POČÁTEK DOBY VELIKONOČNÍ

16. 4...../neděle/..... Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ...bohoslužba spojená s obřadem žehnání pokrmů
18:00	mše sv. v bazilice svatého Václava

17. 4...../pondělí/ pondělí v oktávu velikonočním

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
18:00	mše sv. v bazilice svatého Václava

18. 4...../úterý/ úterý v oktávu velikonočním

18:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
-------	--

19. 4...../**středa**/ středa v oktávu velikonočním

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
------	--

20. 4...../**čtvrtek**/ čtvrtek v oktávu velikonočním

18:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
-------	--

21. 4...../**pátek**/ pátek v oktávu velikonočním

18:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
-------	--

22. 4...../**sobota**/ sobota v oktávu velikonočním

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
------	--

23. 4...../**neděle**/ 2. neděle velikonoční (neděle Božího milosrdenství)

24. 4...../**pondělí**/ Svátek **sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka,**

hlavního patrona pražské arcidiecéze

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
18:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie

25. 4...../**úterý**/ Svátek **sv. Marka**, evangelisty

28. 4...../**pátek**/ Památka **sv. Petra Chanela**, kněze a mučedníka

Památka **sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu**, kněze

29. 4...../**sobota**/ Svátek **sv. Kateřiny Sienské**, panny a učitelky církve, patronky Evropy

9:15	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
------	--

30. 4...../**neděle**/ 3. neděle velikonoční

2. 5...../**úterý**/ Památka **sv. Atanáše**, biskupa a učitele církve

3. 5...../**středa**/ Svátek **sv. Filipa a Jakuba**, apoštolů

5. 5...../**pátek**/ pátek po 3. neděli velikonoční; **PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI**

17:00 – 17:50	tichý eucharistický výstav v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
18:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ...s pobožností k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a svátostné požehnání

6. 5...../**sobota**/ Památka **sv. Jana Sarkandra**, kněze a mučedníka

7. 5...../**neděle**/ 4. neděle velikonoční

V době vydání tohoto listu nebyly známy žádné další termíny slavení mše svaté mimo obvyklého pořádku.

Úmysly Svatého otce Františka svěřené Apoštolátu modlitby na měsíc duben

Od roku 2017 je pro každý měsíc vypracován jen jeden úmysl pro univerzální církev (střídavě po měsíci všeobecný a evangelizační úmysl). Druhý úmysl bude vypracován římským ústředím Apoštolátu modlitby z podnětu papeže Františka s ohledem na aktuální události, které rok přinese.

Všeobecný úmysl: Mladí lidé

Za mládež, aby uměla velkodušně odpovědět na vlastní povolání a vážně uvažovala i o možnosti zasvětit se Bohu v kněžství a zasvěceném životě.

Národní úmysl:

Za mladé lidi, aby nacházeli odvahu otevřít srdce pro Boží lásku. Také za požehnání a trvalé duchovní plody letošního srpnového celostátního setkání mládeže v Olomouci.

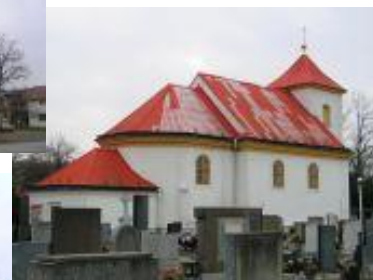
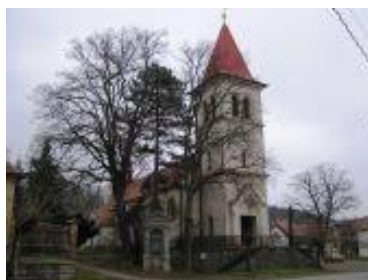
VELIKONOČNÍ SVÁTKY V CHARITNÍM DOMOVĚ A V OKOLÍ STARÉ BOLESLAVI

	<i>STARÁ BOLESLAV CHARITNÍ DOMOV</i>	<i>KOSTELEC NAD LABEM</i>	<i>BRANDÝS NAD LABEM</i>
Květná neděle (9. dubna)	10:30	10:30	8:30
Zelený čtvrtek (13. dubna)	18:00	16:00	18:00
Velký pátek (14. dubna)	15:00	16:00	18:00
Bílá sobota (15. dubna)	18:00	18:00	20:00
Zmrtvýchvstání Páně (16. dubna)	10:30	10:30	8:30
Pondělí velikonoční (17. dubna)	10:30	10:30	8:30

PRAVIDELNÉ NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBY V OBCÍCH LEŽÍCÍCH NA ÚZEMÍ FARNOSTI

Všetaty (kostel sv. Petra a Pavla)	8:15
Kozly (kostel Všech svatých)	9:30 (od 2. dubna)
Kostelec nad Labem (kostel sv. Víta)	10:30 (od 2. dubna)
Skorkov (kostel sv. Jana Křtitele)	10:30
Dřísy (kostel sv. Jana Křtitele)	15:00 (od 16. dubna)

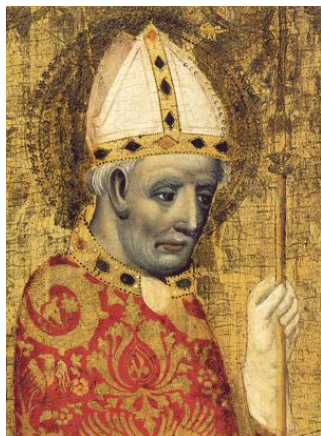

Do farnosti dále spadají obce:

Borek, Čakovičky, Křenek, Lhota, Nedomice, Nová Ves,
Nový Vestec, Ovčáry, Polerady, Sojovice, Tišice a Záryby.

NA SLOVÍČKO S PANEM PROBOŠTEM...

V této rubrice bude pan probošt odpovídat na otázky, které na něj budou písemnou formou směřovány. Prosíme, tyto dotazy vkládejte do schránky s označením „Svatováclavský zpravodaj“, která je v sakristii baziliky Nanebevzetí Panny Marie, nebo je pošlete elektronicky na e-mail tohoto listu – zpravodaj.stb@seznam.cz

Životní příběh svatého Vojtěcha, druhého pražského biskupa a mučedníka, jedné z nejvýznamnějších osobností své doby ve střední Evropě, se zdá být potvrzením evangelijního výroku, že žádný prorok není vítán ve svém domově. Zatímco v mnohých okolních zemích českého biskupa ctíli, vítali a milovali, v jeho vlasti jej čekaly jen neúspěchy, zrada a odmítání. Dvakrát musel z Čech odejít a dvakrát se na výzvu papeže vrátil zpět. Svůj život završil mučednickou smrtí při hlásání evangelia pohanům v krajinách tehdejšího Pruska. Přenesení jeho ostatků z polského Hnězdna do Prahy se zapsalo i do dějin Staré Boleslavi...

V 10. století patřilo severovýchodní území Čech Slavníkovcům, kteří sídlili na hradě Libici. Tam se kolem roku 956 narodil Střezislavě a Slavníkovi syn Vojtěch, který vyrůstal spolu s pěti bratry a otcovým levobočkem Radimem. V dětství však vážně onemocněl, a tak ho rodiče s vírou svěřovali Panně Marii ...a chlapec se uzdravil. Otec se ho z vděčnosti rozhodl uvolnit pro kněžský stav. Poté, co získal základy vzdělání u svého pěstouna Radly, odešel do Magdeburku, kde studoval dalších devět let. Místní arcibiskup Adalbert si jej velmi oblíbil a Vojtěch si po něm zvolil své biřmovací jméno. Je možné, že už tehdy v něm vzplála touha po misiích, když mu jeho kmotr vypravoval o svých cestách po Rusi.

V roce 981 se vrátil do vlasti a ujal se služby podjáhna v pražské katedrále. Měl tedy příležitost poznat situaci církve v Čechách své doby. Křesťanství zatím nezakořenilo v dosud spíše pohanském smýšlení národa – běžně se zde vyskytovaly pohanské kultury a pověry, mnohoženství i sňatky mezi příbuznými. Jednotliví velmožové mezi sebou válčili a kvetl obchod se zajatci a otroky. Ani klerici nežili podle církevních pravidel, kněží se stylem života přizpůsobovali svým světským pánům, protože církev byla v područí světské moci. Když v roce 982 umíral pražský biskup Dětmar, Vojtěch byl svědkem toho, jak litoval, že byl příliš shovívavý a slabý v boji proti zlořádům. Druhým pražským biskupem zvolili mladého Vojtěcha, který ještě ani nebyl vysvěcen na kněze. Stalo se tak na Levém Hradci.

Vojtěch se poté odebral za císařem Ottou II. do Itálie, aby z jeho rukou přijal pověření, tzv. investituru. Cestou se ve Veroně setkal se svatým opatem Majolem a svatým biskupem Gerardem, představiteli tzv. clunyské reformy. Clunyské hnutí původně vzniklo jako obnova řeholního života v benediktinském klášteře v Cluny, ale myšlenky o prohloubení duchovního života a osvobození se z područí světské moci se šířily do celé církve. Vojtěcha clunyská reforma hluboce oslovila a rozhodl se podle jejích myšlenek napravovat svou diecézi, žít asketickým životem a důsledně trvat na křesťanských zásadách. V Čechách ale po nápravě nikdo moc netoužil.

Vojtěch žil velice asketicky, o stravu a majetek se dělil s chudými a potřebnými. Záhy začal podnikat i misijní cesty do Polska a tehdejších Uher (dnešní Maďarsko), kde pokřtil pozdějšího svatého krále Štěpána. Ani po šesti letech neúnavné misijní práce se však situace v Čechách o mnoho nezlepšila, se svými požadavky na obnovu mravů narazil Vojtěch na odpor lidu i duchovenstva. Velmi ho to trápilo, a proto se vydal roku 988 se svým nevlastním bratrem Radimem do Říma požádat papeže, aby jej zprostil pastýřského úřadu.

Papež Jan XV. jeho žádosti sice vyhověl, nicméně na pražský stolec nikoho dalšího nedosadil. Vojtěch zamýšlel podniknout pouť do Svaté země, ale cestou se zastavil v benediktinském klášteře na Monte Cassinu a rozhodl se vstoupit do benediktinského řádu. Jelikož mu i zde prokazovali pocty jako biskupovi a setkal se tu s uvolněnou řeholní kázní, přesídlil nakonec do kláštera na římském Aventinu. Bratr Radim jej následoval. Tam žili oba jako prostí mniši, v práci, pokoji a radosti. Po skončení noviciátu zde Vojtěch v roce 990 složil řeholní sliby.

Teprve o dva roky později začal kníže Boleslav vyjednávat o návratu českého biskupa na neobsazený stolec. Vyslal do Říma posly v čele s Vojtěchovým učitelem z dětství Radlou a mnichem Kristiánem. Měli tlumočit jménem lidu přání a slib, že tentokrát nebudou Vojtěchovým snahám o duchovní obnovu bránit. Vojtěch opouštěl ústraní kláštera velice nerad, záruky knížete ale přijal. Do Čech s ním putovalo také dvanáct benediktinských mnichů, aby tam založili klášter a byli mu duchovní posilou a podporou.

Do Prahy doputoval Vojtěch bos, v kajícím rouchu. Obyvatelé Prahy jej nadšeně přivítali a kníže mu předal edikt, který pražskému biskupovi zaručoval pravomoci rozlučovat sňatky mezi příbuznými, stavět kostely a vybírat desátky. Pro mnichy Vojtěch zakoupil v Břevnově u Prahy pozemek a roku 993 zde založil první mužský klášter v Čechách. Sám papež jej vybavil tehdy neobvyklou listinou, v níž vzal klášter pod svou ochranu a zaručil mu svobodnou volbu opata.

Biskup Vojtěch se znovu pustil do misijně pastoračního díla. Brzy ale došlo k další otevřené vzpouře proti jeho úřadu. Jedné ženě, nařčené z cizoložství, hrozila podle pohanského práva smrt z rukou jejího vlastního manžela. Schovala se proto v chrámu svatého Jiří a hledala ochranu u biskupa. Vojtěch ji přijal s tím, že bude konat pokání a půjde před soud. Ale rod jejího manžela, Vršovci, porušili právo azylu na svaté půdě, vtrhli do kostela, vyvlekli ženu ven a na místě ji stáli. To byla pro biskupa „poslední kapka“, důkaz, jak málo Češi dbají na Boha a autoritu církve. Vrahy uvrhnul do klatby a znovu odjel do Říma. Možná ho k odchodu ze země přiměly i zhoršující se vztahy mezi Přemyslovci a jeho vlastním rodem, Slavníkovci; nechtěl svojí přítomností situaci ještě zhoršovat. Cestou do Itálie se zastavil v Uhrách, kde zůstal nějaký čas u dvora a vychovával mladého Štěpána. Když později dorazil do Říma, s úlevou se znovu uchýlil do svého milovaného kláštera na Aventinu. Byl jmenován převorem kláštera a bratři jej s láskou přijali.

V Čechách mezitím dospěl konflikt mezi znepřátelenými rody svého vrcholu. Přemyslovci si zajistili podporu císaře i polského knížete a využili císařského tažení, které odvedlo větší část vojsk obou rodů ze země. Vršovci, kteří v té době stáli na straně Přemyslovců, pak vtrhli s vojskem pod vedením Boleslava II. na nechráněnou Libici a přítomné Slavníkovce povraždili, včetně žen a dětí. Stalo se tak v předvečer svátku

svatého Václava roku 995. Z celého rodu přežili pouze nepřítomní Vojtěch a Radim a jejich nejstarší bratr Soběslav, který se právě nacházel u Boleslava Chrabrého (padl o několik let později při bojích o Prahu).

Následujícího roku přijel do Říma na svou korunovaci Otta III. a setkal se s Vojtěchem. Při mnoha důvěrných rozhovorech se císař nechal nadchnout myšlenkou nového způsobu misí, které by řídil papež, a nikoliv státní moc, jak tomu bylo doposud.

Sám Vojtěch vyslovil přání znovu se zapojit do misí ve slovanských zemích. Papež Řehoř V. tedy vyslal českého biskupa zpátky do svého úřadu, ale v případě, že by jej Češi ani tentokrát nepřijali, se měl stát misionářem u okolních národů. Vojtěch na zpáteční cestě ještě projel Francií a připojil se k průvodu Otty III. Pak odjel do Polska, odkud poslal zprávu o svém návratu do Čech. Byl však znovu zamítnut, Češi se svého biskupa zřekli. Vojtěch se tedy po dohodě s polským knížetem vydal hlásat evangelium mezi pohany, ale jeho misie netrvala dlouho.

Zemřel mučednickou smrtí na území Pruska 23. dubna 997. Bylo mu 41 let. Podle legendy byl zbit pádlem a ubodán oštěpy poté, co nevědomky vstoupil na posvátné území pohanů. Jeho úsilí ale mělo smysl – v jeho stopách se vydali další misionáři, například i bratr Radim.

Vojtěchovo mrtvé tělo vykoupil polský kníže stejnou váhou zlata, takovou k němu choval úctu! Ve Hnězdně mu pak vystrojil slavnostní pohřeb. Jakmile se o Vojtěchově smrti dozvěděl císař

Otto III., zasadil se o zahájení procesu jeho svatořečení, které proběhlo už v roce 999, pouhé dva roky po jeho smrti! V Polsku i v Uhrách velmi záhy začali Vojtěcha uctívat jako světce a dodnes ho vzývají jako svého národního apoštola. Nakonec ho přece jen přijali i Češi: v roce 1039 nechal kníže Břetislav převést ostatky světce zpátky do vlasti. Vojtěch se stal spolu se svatým Václavem hlavním patronem české země.

Dne 26. listopadu 1965 papež Pavel VI. prohlásil Vojtěcha hlavním patronem pražské arcidiecéze.

O BENEDIKTINSKÉM ŘÁDU A O SVATÉM VOJTĚCHOVI S P. PETREM PROKOPEM SIOSTRZONKEM, O.S.B.

V letošním roce si připomínáme 1020. výročí mučednické smrti svatého Vojtěcha. V liturgickém kalendáři je však tentokrát den Vojtěchova svátku (přináleží na 23. dubna) překryt 2. nedělí velikonoční, tedy posledním dnem velikonočního oktávu, tzv. Bílou nedělí, kterou papež Jan Pavel II. v roce 2000 povýšil na neděli Božího milosrdenství. Svátek druhého patrona české země po svatém Václavovi a hlavního patrona, ochránce Arcidiecéze pražské proto oslavíme v „náhradním“ termínu – v pondělí 24. dubna. Tím však naše prožívání jubilea tohoto roku neskončí. Připravujeme se mj. na květnovou farní pouť na Libici, do Vojtěchova rodiště... Myšlenka na prvního pražského biskupa české krve a na jeho dílo, které s vitalitou vstoupilo do druhého tisíciletí svého trvání, nám byla motivací, abychom požádali o rozhovor převora Benediktinského arcipatství svatého Vojtěcha a svaté Markéty v Praze–Břevnově, otce Petra Prokopa Siostrzonka, O.S.B.

Otče převore, čím a v jaké fázi Vašeho dospívání byl pro Vás – pro rodáka z Českého Těšína – inspirativní řád svatého Benedikta, že jste se v období normalizace a budování reálného socialismu rozhodl prožít dar svého života a rozpoznaného povolání ke kněžství právě v tomto řeholním mnišském společenství? A byl jste nejdříve rozhodnut pro kněžství, nebo byla kněžská služba až druhým krokem po rozhodnutí pro zasvěcený způsob života?

Mohu říci, že velkou inspirací mi byl život v rodné farnosti v Českém Těšíně. Jsem ročník narození 1957. V těch šedesátých letech a na počátku let sedmdesátých v začínající normalizaci jsme měli štěstí na dobré kaplany, kteří podporovali krásnou liturgii, vedli vzorně ministranty, scholu. Farnost byla mým druhým domovem. Jako malý ministrant jsem se setkal s knězem, který u nás po letech dostal státní souhlas k výkonu duchovenské služby. Byl to do r. 1950 převor našeho břevnovského kláštera P. Aleš Gwuzd, rodák z nedaleké Orlové. Byl to můj první dotek s benediktinským životem, spolu s liturgií a zpěvem, která k benediktinům patří. Časté kontakty s P. Alešem, který pak působil v jiné farnosti na Těšínsku, byly mou formací k benediktinskému způsobu života i během studia v kněžském semináři v Litoměřicích. Samozřejmě v těch letech to bylo vše ilegální...

Otče Prokope, dozvěděl jsem se o Vás, že jste znamenitě ovládal techniku fotbalového brankáře. Také vím, že máte rád hudbu a že dokonce umíte hrát na několik hudebních nástrojů. Jak jste tyto své talenty rozvíjel? Šly vždy ruku v ruce a byly Vám jen radostí? Jaká hudba je Vám blízká?

Při chlapeckých fotbalových zápasech jsem byl spíše tvrdý obránce – vždy jsem měl pevné kosti... Hudba mě vždy skutečně bavila. Chtěl jsem se už od 1. třídy učit hrát na klarinet. Musel jsem začít s akordeonem, až pak od 5. třídy přišel milovaný klarinet, k němu se přidružil saxofon, zvláště v tanečním orchestru naší hudební školy. Po maturitě jsem už neměl tolik příležitostí

aktivně hrát – ztratil jsem za ta desetiletí techniku i nátisk, ale hudbu stále rád poslouchám. Každou dobrou – „od Bacha až po Vlacha“...

Pamatuji si Vás jako zdatného, kultivovaného a vlídného moderátora velehradských Koncertů lidí dobré vůle. Tisíce návštěvníků a k tomu ještě televizní kamery přenášející program živě... Zvládnout takový úkol se ctí vyžaduje notnou dávku odvahy a „ostříleného borce“. Vám se to podařilo. Byl jste pro funkci konferenciéra vybrán, nebo jste se sám přihlásil? Co pro Vás tato – z mého pohledu velmi specifická a rozhodně neobyčejná a asi i adrenalinová – mediální zkušenost znamenala?

Začnu zdánlivou oklikou. Během studia v semináři jsem musel absolvovat dvouletou základní vojenskou službu. V plzeňských kasárnách na Slovanech jsme se spřátelili s Jirkou Dohnalem, který tam tehdy sloužil u posádkové hudby, já u raketometného oddílu. Po letech jsme se potkali v Praze. On byl hudebním redaktorem Českého rozhlasu. Pozval mě ke spolupráci s redakcí Dobrého jitra. U rozhlasového mikrofonu jsem se učil krátce a výstižně formulovat i duchovní

skutečnosti tak, aby byly přijatelné pro všechny posluchače. Rozhlasovému mikrofonu vděčím za přátelství se skvělými lidmi, mj. i s Lucií Výbornou, s níž jsme se potkali právě díky spolupráci na Dnech lidí dobré vůle na Velehradě. A pokračovali spolu třeba na Svatojánských navalis na Vltavě. Spolu s třetím dobrým přítelem Radanem Dolejšem, známým z kapely Šlapeto, tvoříme soukromou „tripartitu“, která se pravidelně u nás v klášteře schází. Lucie s Radanem říkají, že přicházejí dobít baterky, já se u nich učím, jak sdělovat jiným skutečnosti krátce a výstižně, jak to má dnešní člověk rád.

Nejstarší existující mnišský řád západního křesťanství – to jsou benediktini. Jejich historie sahá až do 6. století. Změnil se život benediktinů během půl druhého tisíciletí? Čím je v naší současnosti naplněn běžný den benediktinského mnicha?

Podstata života benediktinského mnicha je ve všech staletích a ve všech oblastech stejná: rozdělení dne mezi modlitbu a práci. Náplň práce se liší. Při zakládání klášterů v minulých staletích to byla práce spíše ruční, stavební a zemědělská. Nyní – zvláště v našem klášteře – je to duchovní správa, duchovní vedení, péče o odkaz předků a také kulturní a společenské využití prostor našeho kláštera. Toto poslední bereme také jako určitou možnost preevangelizace. Skrze kulturu se dnes mnozí poprvé setkají s duchovním prostředím.

Na mapě Českých zemí bychom mohli nalézt pro někoho snad až překvapivě mnoho míst, kde měli benediktini nebo benediktinky svůj klášter. Leckteré konventy sice v uplynulých staletích zanikly a povědomí o benediktinské minulosti tam možná dočista vyprchalo nebo je jen jakýmsi závojem dávných časů, řada míst je

ovšem s řádem svatého Benedikta a s jeho působením v duchovních, kulturních či alespoň architektonických souvislostech spjata dodnes. Zajímalo by mě, jaká jsou pravidla či dodržovaná praxe pro zakládání klášterů v benediktinském řádu? Jak mohlo (může) dojít k tomu, že někde byl (je) založen nový klášter? Je mi jasné, že dějiny benediktinů v Českých zemích, to je bohaté téma pro samostatnou a velmi zajímavou přednášku... Je možné nějak stručně říci, jaké jsou/byly obecně vztahy benediktinských klášterů v Břevnově a jinde?

Mohu mluvit především za náš břevnovský klášter, který stál v polovině 11.století u zrodu rajhradského kláštera u Brna. Břevnovští mniši na počátku 13. století dostali od Přemysla Otakara I. oblast, v níž byl založen klášter v Polici nad Metují. A pak vlastní iniciativou založili po několika letech Broumov a osídlili celé území dnešního Broumova. Na dlouhá staletí byly z Břevnova všechny tyto kláštery vedeny a personálně obměňovány. Až politická situace před 2. světovou válkou vedla k rozdělení Břevnova a Broumova. Nyní se snažíme pozvolna vrátit k původní klášterní unii břevnovsko-broumovské.

Počátek benediktinského řádu v Čechách leží v desátém století, v době rozvoje křesťanské samostatnosti naší země, v době našich prvních národních světců. Baziliku svatého Jiří založil kníže Vratislav I. a dokončil ji kníže Václav, jenž zde roku 925 nechal pohřbít svou babičku Ludmilu. Při té příležitosti byl tehdy kostel vysvěcen. Někdy okolo poloviny 70. let 10. století podnikla sestra knížete Boleslava II. (a nejmladší dcera knížete Boleslava I.) Mlada diplomatickou cestu do Říma, kde získala souhlas papeže jednak ke vzniku pražského biskupství, jednak k založení prvního ženského benediktinského kláštera v Čechách. Mlada – tedy Mlada Přemyslovna, neterť svatého Václava, později blahoslavená (a dnes v obecnějším povědomí pozapomenutá) – přijala jméno Marie a stala se první abatyší kláštera benediktinek, který byl založen pravděpodobně roku 976. Nejstarší český mužský klášter založil v Břevnově u potoka Brusnice jen o necelých 20 let později – roku 993 – kníže Boleslav II. a druhý pražský biskup Vojtěch. Musela to být pozoruhodně bouřlivá doba, doba zakládání... jistě ne bez různých nástrah, příkoří a protivenství. Je v břevnovském klášteře něco, co svatého Vojtěcha dodnes připomíná?

Především jeho ostatky v hlavním oltáři, které nám u příležitosti milénia kláštera v r. 1993 věnoval tehdejší pražský arcibiskup Miloslav Vlk. Samozřejmě v rámci klášterního areálu najdeme několik vyobrazení sv. Vojtěcha na freskách, obrazech a také jeho sochy. Doslova na každém kroku je zakladatel připomínán.

Nemůže zůstat opomenuto, že se svatým Vojtěchem souvisí i založení nejstarší dosud existující kolegiální kapituly v České republice a po pražské metropolitní kapitule naší druhé nejstarší dosud existující kapituly: Kolegiální kapituly sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi. Založil ji snad roku 1039 nebo o něco málo později kníže Břetislav I. spolu s bazilikou svatého Václava, a to jako akt pokání, které mu uložil papež Benedikt IX. za válečnou výpravu do Polska, odkud přinesl právě ostatky svatého Vojtěcha... Vojtěch z rodu Slavníkovců se rozhodně neztratil v propadlišti dějin. Svatý Vojtěch se stal krom jiného patronem polské církve, také vzývaným a ctěným přímluvcem Uher... Papež Pavel VI. jej apoštolským listem Praga urbis z 26. listopadu 1965 prohlásil hlavním patronem pražské arcidiecéze... Mohu se zeptat, čím svatý Vojtěch – řeholník benediktin, kněz, biskup, zakladatel, misionář etc. – oslovuje Vás? Můžeme na něm nalézt něco, co je při pohledu na něj aktuální v dnešní době pro nás?

Snažíme se Vojtěchův odkaz střežit tím, že si uvědomujeme spojitost doby naší s jeho dobou. Ve Vojtěchově době křesťanství u nás nebylo ještě zakořeněno, dnes je do značné míry vykořeněno. Musíme tedy mít Vojtěchův zápal pro evangelizaci.

Vraťme se k břevnovskému klášteru. Prvním opatem se roku 993 stal Anastasius. Tisíc let po něm byl opatem další Anastáz, totiž Opasek. O prvním opatovi se asi mnoho informací nedochovalo... Jak ale vzpomínáte na toho dosud posledního, kterého jste měl možnost osobně poznat? Zdá se být neuvěřitelné, jak dlouho stál v čele břevnovské komunity.

Kdosi vtipně prohlásil, že osobnost a život Anastáze Opaska dokazuje krátkodechost komunismu. Anastáz byl opatem před vládou komunistů a byl opatem i po jejich pádu.

Osobně mi byl opat Anastáz příkladem tím, jak v exilu i po návratu zpět do své země se snažil v lidech hledat především to, co nás spojuje a co je v nich dobrého.

Břevnovský klášter má – nakolik je mi známo – ke Staré Boleslavi blízko přinejmenším ve dvou skutečnostech: jednak, jak již bylo zmíněno, obě místa (přestože každé zcela jinak) byla „zakladatelsky“ dotčena svatým Vojtěchem, jednak se sluší připomenout, že při stavbě Svaté cesty z Prahy do Staré Boleslavi byl donátorem 24. kaple opat Tomáš Sartorius (1663-1700). Během jeho opatské služby byla zahájena rozsáhlá stavební činnost v obou jeho klášterech, tedy v Břevnově i v Broumově... Jaké byly a jsou v bohatém duchovním a kulturním životě Vašeho kláštera zvláště významné mezníky či osobnosti žijící v konventu?

Já si vážím kromě opata Tomáše Sartoria, který to neměl v druhé polovině 17. století lehké hlavně na Broumovsku, osobnosti opata Otmara Zinckeho (1700-1738). Opat Otmar uměl ve své době dvě věci: srovnat lidi a sehnat peníze. Proto za něho byly do současné barokní podoby přestavěny kláštery

v Břevnově, Broumově, Polici nad Metují, postaveny nádherné kostely na Broumovsku, významné stavby i v Kladně. Osobnost Anastáze Opaska jsem již připomněl. Obdivuji, že měl vnitřní sílu ve svých 77 letech k novému začátku v Břevnově.

Břevnovský klášter přežil – na rozdíl od jiných konventů – velice radikální reformy Josefa II., od 10. do 20. století tu nebyl přerušen řeholní život. Až v roce 1951 byli benediktini vystěhováni. Jaký byl osud tehdejších řeholníků? Co se stalo s klášterním vybavením?

Opat Anastáz byl zatčen již 19. září 1949. Pak 27. dubna 1950 byli z kláštera odvezeni všichni ostatní řeholníci. Převor P. Aleš Gwuzd byl internován v Želivi a přinucen pracovat v dolech, ostatní odešli do civilních zaměstnání anebo dožili v ústraní jako důchodci. Dva spolubratři, kteří v té době studovali v Belgii, zůstali v exilu. Vybavení klášterní bylo převezeno na jiná místa. Když jsme začali po roce 1990 dohledávat ukradený majetek, zjistili jsme, že se po mnohém mobiliáři doslova slehla zem.

Řeholníci se na Břevnov směli vrátit a obnovit zde klášterní život až po uplynutí „biblických“ 40 let v roce 1991. Letos to je právě 20 let od návštěvy Svatého otce Jana Pavla II. v Břevnově. A ještě o 3 roky dříve (při výročí milénia od založení kláštera) povýšil týž papež břevnovské opatství na arcioopatství. Co tato změna prakticky znamená?

Označení „archisterium – arcioopatství“ se užívalo už ve středověku. Především u těch klášterů, které měly význam pro širší okolí. Svatý Vojtěch založil náš klášter zřejmě jako výchozí bod pro evangelizaci okolních zemí. Nepřízeň mocných způsobila, že on sám nemohl naplnit tento cíl. Jestliže u příležitosti milénia se toto označení našeho kláštera znovu obnovilo, bereme to jako závazek být místem, které otevírá všechny návštěvníky k hodnotám Ježíšova poselství.

Bylo by možné navštívit Vás v Břevnově a vykonat z nejstaršího českého poutního místa pouť do nejstaršího mužského kláštera v Čechách? A přijal byste, prosím, pozvání do Staré Boleslavi? Mohli bychom někdy u nás ve společenství s Vámi prožít staroboleslavskou „benediktinskou“ neděli?

V našem klášteře je vítán každý člověk dobré vůle. Farní společenství k nám přijíždějí na prohlídky kláštera, některá společenství u nás slaví i eucharistii. Já sám musím dobře zvažovat každý výjezd jinam, protože zvláště v neděli máme dost povinností v duchovní správě u nás. Máme na starosti i areál na Bílé Hoře. Ale nevylučuji možnost, že najdeme vhodný termín pro návštěvu benediktina na poutním místě ve Staré Boleslavi.

Milý otče Prokope, moc Vám za rozhovor děkuji a přeji Vám osobně i celé Vaší komunitě pevně zdraví a vůbec vše dobré... – zvláště v tomto roce, ve kterém, dá-li Bůh, v srpnu oslavíte krásné kulaté narozeniny!

OHLÉDNUTÍ ZA ADOLFEM KRAMENIČEM

Věnujeme-li se letošnímu 1020. výročí od mučednické smrti svatého Vojtěcha, nemůžeme alespoň krátce nevzpomenout na Adolfa Krameniče. Tento český varhaník a hudební skladatel, který se ve své tvorbě věnoval zejména chrámové hudbě, se totiž narodil 21. února 1889 v Brandýse nad Labem. Ve svém rodišti získal své první hudební vzdělání, které pak rozvinul na konzervatoři v Praze. Po studiu na pražské konzervatoři, kde byl žákem Josefa Kličky a Karla Steckera, se stal varhaníkem a ředitelem kůru v Kostelci nad Labem. Tuto funkci zastával v letech 1906-1910. Byl také varhaníkem ve Vlašimi. V Chocni, kam nastoupil v roce 1918, se stal úředníkem Českých drah a kapelníkem nádražní kapely a sbormistrem Zvukoboru. Hudbě se věnoval jistě neobyčejně intenzivně, protože 14. prosince roku 1943 obdržel za svou 20-letou sbormistrovskou činnost čestný odznak Pěvecké obce české. Od založení choceňské hudební školy na ní vyučoval hře na klavír. Vzpomínku na něj v obecném povědomí dávno zaval prach. Proč se o něm ale tentokrát zmiňujeme? Naše myšlenky směřují k roku 1947, k roku 950. výročí Vojtěchovy smrti. Tehdy vyhlásil nový pražský arcibiskup Josef Beran, který předtím přežil věznění v koncentračních táborech Terezín a Dachau, velké svatovojtěšské oslavy. Byla to doba poněkud stísněné atmosféry, kdy Gottwaldovi komunisté krok po kroku sahalo po moci. Svatovojtěšské oslavy byly jednou z posledních příležitostí využít zbytky svobody shromažďování před hrozící katastrofou, která přišla v únoru 1948... Svatovojtěšské jubileum se stalo symbolickým projevem křesťanské „očisty“, mravní obrody země a vlastenectví. Lebka svatého Vojtěcha, druhého pražského biskupa a patrona české země, putovala více než čtyři měsíce českými a moravskými městy; Vojtěchův odkaz mravní síly se v následujících letech agresivního ateismu stal i významnou duchovní posilou. Slavnosti se mj. zapsaly i do historie vatikánského rozhlasu: 22. dubna 1947 se konalo první mimořádné vysílání pro Československo, kdy byl přečten apoštolský list Pia XII. „Nono ac dimidio a. S. Adalberti obitu exeunte saeculo...“. Rozsah oslav byl neobyčejný... Dokonce byla vyhlášena soutěž na jejich hudební znělku. A právě v tomto okamžiku se obě shora naznačená „témata“ spojují. Vítěznou skladbou ve zmíněném konkurzu byl sbor „Svatý Vojtěše“ brandýského rodáka Adolfa Krameniče.

Petr Bajer

ALMUŽNA = TRVALÁ KRISTOVA PŘÍTOMNOST VE SVĚTĚ

Postní doba se pomalu blíží ke svému závěru a každý už může říct, nakolik se mu dařilo ji využít k tomu, k čemu je zejména určena: Přiblížit se ke Kristu a otevřít srdce pro nadcházející velikonoční tajemství. Podle dlouhodobých zkušeností k tomuto cíli vede osvědčená cesta modlitby, postu a almužny. Není asi třeba připomínat, že tyto prostředky neodkládáme s koncem posvátného čtyřicetidenní, ale že patří trvale k základní výbavě každého křesťana. Zatímco u prvního z nich o tom zřejmě nikdo nepochybuje a druhý se nám připomíná každý pátek, almužna – podivně a zastarale znějící slovo – je v tomto směru popelkou.

Pochází z řeckého slova eleémosyné, milosrdenství, a to jak Boha vůči člověku, tak člověka vůči bližnímu. Almužna byla známá již před příchodem křesťanství. Židé pro něj mají výraz cdaka – spravedlnost. Některá ustanovení židovského zákoníku halacha jsou inspirativní i pro nás, křesťany: Bezcenná je dobročinnost toho, kdo dává nevlídně a jen z povinnosti, i kdyby se

jednalo o velký obnos. Je zakázáno pohrdat potřebným. Papež František nás nabádá: Podívejte se druhému do očí, když mu dáváte almužnu. Podejte mu ruku, vžijte se do jeho situace, představte si, že jste na jeho místě (komu z nás se to nemůže stát?).

1,4 miliardy lidí musí vystačit s denním rozpočtem menším než 30 Kč. A co my?

Jestliže lze lásku pokládat za první a největší příkázání, pak hlavním na lásce je schopnost mít soucit s trápením těch, kdo jsou v těžkostech a bídě. Neexistuje totiž nic jiného, v čem bychom se mohli Bohu více podobat, než skrze soucit a skutky milosrdenství. Je tedy třeba, abychom otevřeli svá srdce všem chudým i všem těm, kdo z jakéhokoli důvodu trpí. Protože i my jsme lidmi, je třeba dávat jako příspěvek potřebným právě dobrodiní lidskosti a mít soucit se všemi,

kdo se nachází v obtížích. Almužna není sociální projekt odstranění bídy. Je to způsob vnášení Boží lásky do každodenního života.

Almužna může znamenat pár drobků, které spadnou ze stolu sytých a se životem spokojených. Ale může také znamenat sdílení života s těmi, kteří potřebují naši pomoc. Obdarování chudého člověka věcmi nebo penězi by mělo symbolizovat skutečnost, že mu dáváme své srdce. Almužna nemůže být to, co nám zbude. Ale především to, co chudí potřebují k životu. Hladovým dáváme chléb, nahým oděv, nemocným posilu a útěchu, opuštěným čas a zájem, zoufalým naději a smutným radost. Až příliš často se nám v souvislosti s almužnou vybavuje pár drobných vtištěných do dlaně ubožáka žebrajícího na ulici nebo u kostelních vrat.

Pokud neznáte žádného konkrétního člověka, kterému můžete pomáhat, pak si můžete vybrat z řady důvěryhodných organizací, které konají dobro a nejsou v záři reflektoru médií. Ať už to jsou naše sestry Vincentky a jejich péče o bezdomovce a chudé rodiny, Česká katolická charita s projekty pomoci u nás i v zahraničí nebo charitativní organizace, pečující o nastávající matky v obtížné situaci, děti bez domova, lidi na okraji společnosti, nemocné a umírající.

To vše najdeme v naší zemi, máme s tím často osobní zkušenosti. Jsou však i situace, které si jen těžko dovedeme představit: Lidé, kteří ztratili všechno – domov, rodinu, naději. Rodiče, kteří pohřbívají své děti a děti, kteří si přejí zemřít, aby unikly každodenní děsivé skutečnosti. To jsou fakta, které nám zprostředkují humanitární organizace, které působí v místě světových konfliktů. Jako křesťané nemůžeme zůstat ani k těmto trpícím lidem lhostejní. Můžeme pomoci, třeba jen symbolickým vdovným halěrem.

Možná namítnete, že je dnes těžké důvěřovat, že je plno podvodů, a kdo ví, jak bude s našimi prostředky naloženo. Jistě, obezřetnost a prověření správce našeho daru je namístě. Ale primární podezíravost, že naše pomoc bude zneužita, může zničit solidaritu, chuť druhých

pomáhat. I kdybychom měli špatnou zkušenost, nešířme ji kolem sebe jako všeobecné pravidlo.

Nejde ale jen o peníze. Chudí a potřební jsou také ti, kteří nepoznali Krista, ať blízko nás nebo daleko ve světě. Almužnou pro ně je předávání evangelia. Kromě vlastního svědectví o spásném Ježíšově díle je možné se také zapojit modlitbou, propagací i jinou činností ve prospěch křesťanských médií TV Noe a Proglas, České biblické společnosti, Papežského misijního díla a dalších podobných organizací.

Můžeme obdarovávat druhé i nasloucháním, úsměvem, konkrétní službou, povzbuzením, laskavým slovem, znalostmi, zkušenostmi, zastáním, modlitbou. Křesťanská zkušenost totiž vypovídá, že o cokoliv se rozdělíme s druhými, vrátí se nám to „stokrát“ rozmnožené. Ano, jedním z paradoxů křesťanství je, že dáváním člověk sám nejvíc dostává. Je obdarován nejen materiálním, ale zejména duchovním bohatstvím. Ideální je, když se almužna potřebnému časem stává také naší potřebou.

S použitím materiálů serveru www.vira.cz zpracoval Vladimír Šimík

VÝPOČET DATA VELIKONOC

Velikonoce nemají pevně stanovené datum, jsou to pohyblivé svátky. Termín, který je určen pro jejich slavení, pak je východiskem pro stanovení data mnoha dalších liturgických svátků. Teprve na Nicejském koncilu roku 325 bylo rozhodnuto, že Velikonoce mají připadnout na první neděli po prvním jarním úplňku po jarní rovnodennosti. Je ale možné přesné datum určit i bez znalosti astronomie a bez pozorování noční oblohy? Níže uvedená matematická formule udává tento postup...

Při výpočtu se pracuje s hodnotami:

N = letopočet, pro nějž hledáme datum Velikonoc

m = konstanta, jejíž hodnota je **24**

n = konstanta, jejíž hodnota je **5**

A nyní již několik početních operací:

- 1) nejprve údaj o letopočtu vydělíme postupně čísly 19, 4 a 7:

$$N : 19 = \mathbf{a} \text{ (podíl) } + \underline{\mathbf{a}} \text{ (zbytek)}$$

$$N : 4 = \mathbf{b} \text{ (podíl) } + \underline{\mathbf{b}} \text{ (zbytek)}$$

$$N : 7 = \mathbf{c} \text{ (podíl) } + \underline{\mathbf{c}} \text{ (zbytek)}$$

- 2) vypočítaná hodnota zbytku „a“ nyní vstoupí do další početní operace, která pracuje s konstantou **m** (jejíž hodnota je 24) v následujícím vzorci. Získáme další podíl a zbytek:

$$(\mathbf{m} + 19\underline{\mathbf{a}}) : 30 = \mathbf{d} + \underline{\mathbf{d}}$$

- 3) vypočítané hodnoty zbytků b a c i nově získaného zbytku d následně podrobíme početní operaci, ve které budeme pracovat s druhou konstantou **n** (jejíž hodnota je 5). Výsledkem bude opět podíl a zbytek.

$$(\mathbf{n} + 2\underline{\mathbf{b}} + 4\underline{\mathbf{c}} + 6\underline{\mathbf{d}}) : 7 = \mathbf{e} + \underline{\mathbf{e}}$$

4) jsme ve finále, těsně před stanovením hledaného data x :

$$x = (22 + \underline{d} + \underline{e}) \text{ března}$$

pokud je součet větší než 31, pak hodnota hledaného data x je

$$x = (\underline{d} + \underline{e} - 9) \text{ dubna}$$

Přejeme Vám krásné chvíle při procvičování matematiky a ověřování platnosti postupu ;-)

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ...

Tentokrát bychom Vás rádi seznámili s knihou, která může být dobrou pomůckou pro osobní poctivou přípravu na Velikonoce. Dnešní doba, jak slýcháme z mnoha stran a dobře známe i z vlastní praxe, je čím dál rychlejší, lidé mají málo času, jsou zahrnováni starostmi, které je stále více uvěznují do svých pout. Jak v této situaci najít čas na práci na sobě? Jak najít spolehlivé opory pro takovou činnost, abychom svěřili svou energii optimálním směrem? Zatímco na první otázku musíme odpovědět tak, že bez ochoty k oběti a ke krokům umožňujícím uspořádání věcí tak, aby nám trochu času na náš osobní růst zbylo, se neobejdeme (inu, co nic nestojí, za nic nestojí), druhou otázku není možno vyřešit pouhou ochotou či dobrou vůlí. Na trhu se nabízejí nejrůznější materiály rozličné kvality, výrazná reklama může prodávat brak a naopak. Rozhodli jsme se proto představit knihu, která podle našeho mínění rozhodně stojí za pozornost.

Raniero Cantalamessa, kapucín, znalec dějin křesťanství a mezinárodně uznávaný teolog, je jednou z těch osobností, která je zárukou spolehlivosti duchovní výživnosti i čtivosti. Od roku 1980 je papežským kazatelem a svou knihu „Život pod vládou Kristovou“ sestavil v návaznosti na postní kázání v papežském paláci. Jednotlivé její části prověřil i vycizeloval při duchovních cvičeních pro nejrůznější kategorie od klauzurních společenství po laiky ve světě. Kniha, která vychází z Listu svatého apoštola Pavla Římanům, není jen exegetickým komentářem a teologickým traktátem. Autor se již v úvodu

přiznává, že chce reevangelizovat, pokouší se dostat k jádru pohnutky, která vedla apoštola k napsání listu. Cantalamessa vychází z předpokladu, že List Římanům nebyl napsán pro úzký okruh vzdělanců, ale pro všechny lid „svatý a milovaný Bohem“ žijící v Římě, jenž se z valné většiny sestával z lidí prostých a nevzdělaných. Odtud autor dovozuje, že Pavlovým cílem nebylo napsat obtížný text, na němž by se mohli jeho uživatelé cvičit, ale spisek, který měl pozvednout a posílit víru.

Koncepci své knihy převzal Raniero Cantalamessa ze struktury a pořadí částí Listu Římanům. Poznává, že se apoštol nesoustředí napřed na křesťanské povinnosti (lásku, pokoru, poslušnost, službu atd.) a potom na „milosti“, jako by snad byly jejich důsledkem, ale zabývá se nejdříve ospravedlněním a milostí (zpracovává v kapitolách I-VIII), a pak teprve povinnostmi, které z nich vyplývají a jsou jimi umožněny (kapitoly X-XIV). Mezi obě části je vsunuta katecheze o modlitbě (kapitola IX), která vyplývá z daru Ducha a slouží nám k dosažení ctností. Cantalamessa se nicméně nespokojuje s členěním textu pouze do 14 poměrně obsažných kapitol, každý takový úsek textu dále člení do podrobnější struktury a odděluje podnadpisy. Tím je dosaženo nejen daleko intenzivnějšího pohledu na danou

problematiku z hlediska celku (která však nikterak nesnižuje čtivost), ale umožňuje to čtenáři podrobněji a systematicky pronikat do hlubin myšlenek, přičemž nic nestojí v cestě četbě „po kapkách“ podle individuálních časových možností. Ostatně autor počítá s využitím knihy nejen jako podkladu pro duchovní cvičení, semináře či katecheze, ale i jako nabídku podnětů pro osobní meditaci o Božím slově.

Pokud chce Cantalamessa svým spiskem reevangelizovat, jde mu zvláště o to, abychom „objevili bohatství dané nám už ve křtu, pohřbené v nás, ale žijící v nás nečinně jako oheň pod příkrovem popela“. A dodává: „záleží na naší schopnosti žasnout před nádherou pravdy křesťanství a nechat se jí ohromit, jak čteme, že se stávalo prvním křesťanům“. „Křest“, píše Cantalamessa, „mohl v prvotní církvi působit tak velikou silou díky příznivým podmínkám, neboť obojí působení /tj. Boží působení prostřednictvím svátostí a lidské působení prostřednictvím víry/ bylo přítomno současně. Ke křtu se totiž normálně přistupovalo v dospělosti, z vlastního, uváženého a zralého rozhodnutí. Předcházel mu dlouhý katechumenát, lítost nad spáchanými hříchy a konverze. To se později s rozšířením křtu dětí vytratilo. Víru „zastupovali“ rodiče, kmotři a celé společenství, což po dlouhou dobu nepřinášelo žádný neřešitelný problém, protože pokřtěný byl stejně „uváděn“ do víry, i když pomaleji a skrytěji, kulturou a společenstvím, v němž vyrůstal, a ty byly prosyceny evangeliem a vírou. Avšak vymizelo i to, a proto se v celé své závažnosti vynořuje problém naprosto chybějícího uvedení do křesťanství. Ježíš přikázal učit a získávat učedníky ve všech národech a ze všech lidí, křtít je a učit tomu, co přikázal. Nemůžeme plnit Kristovo přikázání jen zpola, omezit se na křtění lidí, aniž bychom z nich získávali učedníky. Aby se mohla uvolnit moc křtu, něco podstatného tu schází. ... Křest je pro velikou řadu křesťanů vázanou svátostí, ani ne tak pro hřích jako takový, jako pro nedostatek osobní víry, která by ho potvrdila a přijala. Podobá se nádhernému dárkovému koši, který jsme dostali na počátku, v okamžiku svého znovuzrození v Bohu, ale dosud jsme ho neotevřeli. Z naší nedbalosti zůstává pečlivě uzavřený... jsme bohatí, protože nám patří „titul“ Božích dětí, Kristových dědiců, údů mystického těla, chrámu svatého Ducha a můžeme plně a právoplatně žít křesťanským životem. Ale neumíme to, a protože to neumíme, nežijeme ze svého bohatství, ale živoříme“. Knihu „Život pod vládou Kristovou“ přineslo českým čtenářům v překladu Ivany Peprné Karmelitánské nakladatelství již třikrát – poprvé v roce 1994, podruhé v roce 2000, naposledy roku 2014.

Petr Bajer

Slova nejen pro uši..., aneb ve škole sv. Kateřiny Sienské

„...V tvém milosrdenství jsme byli stvořeni a byli jsme v něm znovustvořeni krví tvého Syna. Díky tvému milosrdenství jsme zachováni. Tvé milosrdenství vedlo tvého Syna, aby na kříži snášel strašný boj smrti proti životu a života proti smrti. Tam život přemohl smrt našeho hříchu a smrt viny vzala tělesný život Beránkovi bez vady. Ale kdo byl přemožen? Smrt. A kdo je toho první příčinou? Tvé milosrdenství. Tvé milosrdenství nám dává život. Dává nám světlo milosti, v němž můžeme poznávat tvou shovívavost s každým tvorem, ať je spravedlivý, nebo hříšný. Tvé milosrdenství září až do nebes, protože je viditelné ve tvých svatých. A když se obrátím na zem, všude vidím jeho hojnost. Svítí dokonce i v pekle, protože odsouzení dostávají menší trest, než si zaslouží...“

(Dialog s Boží Prozřetelností 1377-1378)

STRÁNKA PRO NAŠE NEJMLADŠÍ (A MINISTRANTY)

VELIKONOČNÍ NÁDIVKA S UZENÝM MASEM

450 g uzeného masa
 4 žemle, 4 vejce
 100 ml vývaru z uzeného masa
 1/2 kostky droždí
 100 ml mléka
 1/4 lžičky muškátového květu + sůl
 hrst kopřiv (spařených a nasekaných)
 hrst petrželky (nasekané)
 máslo a strouhanka na formu

1. Předehřejte troubu na 180 °C a chlebičkovou formu o objemu 1,2 l vymažte máslem a vysypte strouhankou nebo vyložte pečicím papírem. Maso omyjte, uvařte doměkka a nakrájejte na kostičky.

2. Žemle nakrájejte na kostky a zvlhčete v míse vývarem z masa. Přidejte maso, muškátový květ, spařené a nasekané kopřivy, petrželku a podle chuti osolte. V misce utřete droždí se špetkou cukru a vlažným mlékem a nechte vyběhnout kvásek.

3. K masu a žemlím přidejte vejce a kvásek. Promíchejte, těsto přesuňte do připravené formy a nechte kynout 10–15 minut. Vložte do středu trouby a pečte 40–45 minut. Nechte zchladnout na mřížce.

NĚCO NAVÍC:

Pokud chcete, aby hlavička ještě více vyběhla, vmíchejte do směsi jen žloutky a nakonec zlehka zapracujete tuhý sníh z bílků. Před koncem pečení potřete povrch trochou másla nebo rozšlehaným vejcem, aby měla nádivka zlatou kůrku.

Jak znáte svatou Kateřinu Sienskou?

- 1) Svatá Kateřina Sienská je považována za jednu z nejvýznamnějších žen církevních dějin. Její tatínek byl
 - a./ malíř
 - b./ barvíř
 - c./ lékař
- 2) Kateřina Sienská (vlastním jménem Caterina Benincasa) žila v období
 - a./ 25. března 1247 – 29. dubna 1280
 - b./ 25. března 1347 – 29. dubna 1380
 - c./ 25. března 1447 – 29. dubna 1480
- 3) Kateřina Sienská pocházela z dvojčat, narodila se do početné rodiny. Sourozenců měla
 - a./ 14
 - b./ 29
 - c./ 24
- 4) Kateřina vstoupila proti vůli svých rodičů mezi terciáře řádu
 - a./ františkánského
 - b./ dominikánského
 - c./ benediktinského
- 5) Kateřina Sienská byla údajně obdařena
 - a./ stigmaty
 - b./ jasnovidectvím
 - c./ léčitelskými schopnostmi
- 6) Kateřina Sienská je patronkou
 - a./ Florencie
 - b./ lékařů
 - c./ Evropy

Odpovědi na kvíz „Jak znáte svatou Kateřinu Sienskou“, prosíme, odesílejte elektronicky na e-mail redakce (zpravodaj.stb@seznam.cz) nebo je v písemné formě vložte do schránky (krabice) v sakristii staroboleslavské baziliky Nanebevzetí Panny Marie nejpozději do neděle 23. dubna.

Určitě nezapomeňte uvést jméno, věk a kontakt na Vás. Všichni úspěšní řešitelé se mohou těšit na odměnu. ;-)

DOPORUČUJEME VAŠÍ POZORNOSTI !!!

Křížové cesty se v postní době společně modlíme **vždy v pátek a v neděli**. Ti, kteří mohou být přítomni osobně, se shromáždí v pátek v bazilice Nanebevzetí Panny Marie, v neděli v bazilice svatého Václava. Začátek je vždy od 17:30 hodin.

Předvelikonoční úklid baziliky sv. Václava je naplánován na 8. dubna od 14 hodin. Děkujeme za Vaši hojnou účast!

Na Květnou neděli (9. dubna) bude průvod s ratolestmi zahájen v 9 hodin u baziliky svatého Václava a půjde do baziliky Nanebevzetí Panny Marie, kde bude mše svatá.

Vincentský víkend se chystá pro všechny zájemce, jejichž věk je mezi 15-30 lety, v Charitním domově ve Staré Boleslavi **21.-23. dubna 2017**. Účastníci svůj čas naplní službou, modlitbou a sdílením ve společenství. Podrobnější informace mohou zájemci získat u sestřičky Jany Pavly (mobil 773 672 937) nebo u sestřičky Veroniky (mobil 775 117 061).

Setkání u farního ohně proběhne na faře ve Staré Boleslavi v neděli 30. dubna po večerní mši svaté. Všichni jste srdečně zváni!

Dále si můžete poznamenat:

59. pouť Řádu Maltézských rytířů do Lurd se bude konat **4.-8. května 2017**. Přihlášky a podrobné informace jsou již zveřejněny na internetových stránkách www.lurdy.eu. Pokud by se z naší farnosti někdo chtěl této pouti zúčastnit, kontaktujte, prosím, pana probošta, případně napište email na elektronickou adresu tohoto listu.

Májové mariánské pobožnosti budou v květnu každý den od pondělí do soboty (tedy kromě neděle) vždy večer po mši svaté, která začne v 18 hodin.

Pouť do Libice se uskuteční **20. května 2017**. Plánovaný program: odjezd ze Staré Boleslavi v 8:30; v 10:00 poutní mše sv. v Libici, po ní bude následovat oběd a přesun do Kolína, kde bude prohlídka. Prosíme ty, kteří se poutě chtějí zúčastnit, aby se přihlásili (na emailovou adresu tohoto listu nebo přímo panu proboštovi).

Noc kostelů bude v letošním roce v **pátek 9. června**. Prosíme ty, kteří by se chtěli a mohli zapojit, aby se přihlásili na emailovou adresu tohoto listu nebo přímo panu proboštovi. Děkujeme.

Pořad pravidelných bohoslužeb ve Staré Boleslavi

den	hodina	místo
neděle	9:00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie ...mši sv. předchází modlitba růžence (obvykle od 8:30)
	10:30	Charitní domov
	18:00	bazilika svatého Václava
pondělí, středa, sobota	6:20	Charitní domov
	9:00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie
	15:15	Charitní domov
čtvrtek	6:20	Charitní domov
	15:15	Charitní domov
úterý, pátek	6:20	Charitní domov
	15:15	Charitní domov
	18:00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Svatováclavský zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav. Kontakt: Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com. Duchovní správce: R.D. Libor Bulín – farář a probošt Kolegiátní kapituly sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi; mobil: 602 542 847; e-mail: fara@staraboleslav.com.

Příští číslo Svatováclavského zpravodaje vyjde v neděli 30. dubna 2017. Vaše postřehy, náměty, návrhy, komentáře, příspěvky apod. můžete zasílat na adresu zpravodaj.stb@seznam.cz